

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ชาวพวน หรือไทพวนเป็นชนกลุ่มน้อย (minority) ที่มีชนบทธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรมและภาษาพูดอันเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ตามหลักฐานประวัติศาสตร์ไทพวนเป็นกลุ่มชนที่มีถิ่นกำเนิดอยู่ในเขตลุ่มแม่น้ำโขง ตั้งแต่เขตเมืองสิงห์ทางตอนใต้ของแคว้นสิบสองปันนามายังแคว้นสิบสองจุไท ในเขตลุ่มแม่น้ำค้ำทางตะวันออกและคลุมลงมาทางด้านเขตหัวพันจนถึงบริเวณแคว้นตรันนินห์ (Tranninh) ของเวียดนาม (ศรีศักร วัลลิโภดม 2523: 55)

ก่อนที่ไทพวนจะอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศไทยนั้น ได้เคยตั้งถิ่นฐานอยู่ที่แขวงเชียงขวางหรือนครเชียงขวาง (Xieng Khouang) ซึ่งในอดีตเคยเป็นเมืองสำคัญของอาณาจักรพวน ปัจจุบันแขวงเชียงขวางก็คงเป็นเมืองสำคัญแห่งหนึ่งของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งอยู่ห่างจากนครเวียงจันทน์ (Vientiane) ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 70 - 80 กิโลเมตร (มหารัฐวิตร 2523: 4) ตั้งอยู่บนที่ราบสูงตรันนินห์ (Tranninh Plateau) จึงไม่เหมาะแก่การประกอบอาชีพเกษตรกรรม อนึ่งทำเลที่ตั้งของเมืองก็เป็นเส้นทางผ่านของชนกลุ่มต่าง ๆ ทำให้ไทพวนที่รักสงบและชอบชีวิตอิสระไม่สามารถดำเนินชีวิตอยู่บนที่ราบสูงตรันนินห์ได้ จึงมีไทพวนบางกลุ่มพากันอพยพมาทางตะวันตกของนครเชียงขวางไปอยู่ตามคาบลาใกล้เคียงของนครเวียงจันทน์ นครหลวงพระบางและกระจัดกระจายอยู่ในบริเวณแม่น้ำโขง (ทัศนัย อารมย์สุข 2521: 5)

สาเหตุที่ไทพวนในนครเชียงขวางได้ชื่อว่าเป็นคนพวนนั้น อาจเป็นเพราะว่าในบริเวณที่ราบสูงตรันนินห์มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลผ่านชื่อว่าแม่น้ำพวน เมื่อคนกลุ่มนี้อพยพไปตั้งถิ่นฐานใน

บริเวณที่ราบสูงตรันนินท์ซึ่งอยู่ใกล้แม่น้ำพวน จึงเรียกบริเวณที่ตั้งถิ่นฐานของตนว่า "บ้านพวน" หรือ "เมืองพวน" (เฟเด็จ บุญหนุน 2530: 112)

สาเหตุที่ไทพวนได้อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทยนั้น มีหลายประการ มีทั้งอพยพลี้ภัย สงครามเข้ามา เข้าทานองหรือร้อนมาพึ่งเย็น อพยพเข้ามาด้วยความสมัครใจเพื่อจะมาพึ่ง พระบรมโพธิสมภารกษัตริย์ไทยและมีไทพวนบางกลุ่มที่ถูกกวาดต้อนเข้ามาในฐานะเชลยศึก ซึ่งตั้ง ถิ่นฐานอยู่ในแถบจังหวัดภาคกลาง ได้แก่ จังหวัดลพบุรี สิงห์บุรี สระบุรี สุพรรณบุรี ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี และนครนายก เป็นต้น

กลุ่มชนไทพวน อาเภอปากพลี จังหวัดนครนายก เป็นกลุ่มชนที่ถูกกวาดต้อนมาจาก เวียงจันทน์ในฐานะเชลยศึกตั้งแต่สมัยกรุงธนบุรีและสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น ได้อพยพเข้ามา ตั้งถิ่นฐานอยู่ในเขตอำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก ซึ่งแต่เดิมเมืองนครนายกเคยเป็นเมืองหน้าด่านด้านตะวันออกในสมัยกรุงศรีอยุธยามาก่อน เวลาเกิดสงครามระหว่างไทยกับพม่าในแต่ละครั้งประชากรในเขตเมืองนครนายกมักจะถูกอพยพเข้าออกอยู่เป็นประจำและเมื่อครั้งเสียกรุงศรีอยุธยาครั้งที่ 2 เมื่อปี พ.ศ. 2310 ประชากรในเขตเมืองนครนายกได้ถูกพม่ากวาดต้อนไปเป็นจำนวนมาก จนทำให้พื้นที่บริเวณนี้มีประชากรน้อยกว่าหัวเมืองอื่น ๆ หลังทำศึกสงครามกับลาวในสมัยกรุงธนบุรี จึงต้องกวาดต้อนเชลยศึกมาอยู่บริเวณอำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก เพื่อชดเชยจำนวนประชากรที่สูญเสียไป ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นได้ตั้งเมืองนครนายกเป็นหัวเมืองชั้นในระดัับจัตวา (องค์การคำคุณฐา 2515: 327) การกวาดต้อนเชลยศึกเข้ามาในสมัยนี้ได้จัดให้ไทพวนเข้าอยู่อาศัยตามท้องถื่นต่าง ๆ ในเขตหัวเมืองชั้นใน โดยให้ที่อยู่ร่วมกันตามเชื้อชาติเดียวกันตามหัวเมืองที่มีชาวไทพวนเข้าอาศัยอยู่ก่อนแล้ว โดยคำนึงถึงความสะดวกในการควบคุมดูแล คำนึงถึงด้านจิตใจและความรู้สึกของชาวไทพวนที่มีความรักหมู่คณะ (บังอร ปิยะพันธ์ 2529: 68)

จะเห็นว่าจังหวัดนครนายกเคยเป็นเมืองหน้าด่านสำคัญของไทยมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา เมื่อเกิดศึกสงครามแต่ละครั้งประชากรในแถบนี้จึงมีการอพยพโยกย้ายอยู่บ่อย ๆ จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้จังหวัดนครนายกประกอบไปด้วยชนกลุ่มน้อยหลายเผ่าพันธุ์ เช่น ไทพวน ลาวเวียง ย้อ จีนและญวน เป็นต้น

ชาวไทพวนได้เข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่อำเภอปากพลี จังหวัดนครนายกนานมาแล้วไม่ต่ำกว่า 200 ปี ชาวไทพวนเป็นชนกลุ่มน้อยที่ยึดมั่นในพุทธศาสนา มีขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรมและวรรณกรรมพื้นบ้านเป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มชน ซึ่งแตกต่างไปจากกลุ่มชนอื่น ๆ โดยสังเกตจากการปฏิบัติตนเป็นโยมอุปัฏฐากในพุทธศาสนา คือ ทุก ๆ เช้านอกจากจะใส่บาตรเป็นปกติแล้วยังมีชาวไทพวนบางคนนำอาหารไปถวายแด่พระสงฆ์เช่นเดียวกันกับการทำบุญในวันพระโดยทั่วไป ในสมัยโบราณชาวไทพวนส่วนมากไม่รู้หนังสือ เรื่องราวต่าง ๆ ที่ควรจดจำไว้หรือต้องการจะสืบทอดแก่ชนรุ่นหลังใช้วิธีการบอกเล่าและจดจำกันเรื่อยมา วรรณกรรมมุขปาฐะจึงมีความสำคัญต่อวิถีชีวิตของชาวไทพวน โดยเฉพาะกลุ่มผู้ไม่รู้หนังสือ เพราะวรรณกรรมมุขปาฐะโดยเฉพาะวรรณกรรมประเภทนิทานมีส่วนสร้างความบันเทิงแก่บุคคลในสังคม ถ่ายทอดค่านิยมทางสังคมและวัฒนธรรม พร้อมทั้งชี้แนะถึงแนวทางปฏิบัติในการดำรงชีวิตแก่บุคคลในสังคมตลอดจนระบายนความเกิบบกเนื่องจากความกดดันทางสภาพสังคม ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม ส่วนวรรณกรรมลายลักษณ์นั้น ชาวไทพวนได้ใช้วรรณกรรมนิทานลายลักษณ์ควบคู่ไปกับประเพณี พิธีกรรมที่สัมพันธ์กับวิถีชีวิตของตนคือ ใช้อ่านในงานงานเงินเฮือนดี พิธีอยู่กรรมและใช้เทศน์ในงานบุญที่สำคัญ ๆ ทางพุทธศาสนา เช่น วันเข้าพรรษา เป็นต้น

วรรณกรรมนิทานไทพวนทั้ง 2 ประเภท จึงน่าสนใจที่จะได้นำมาศึกษาวิเคราะห์ในฐานะ เป็นศาสตร์ทางคติชนวิทยา ซึ่งสามารถบอกลักษณะสภาพชีวิตและสังคมในท้องถิ่นนั้นและทำให้เข้าใจวัฒนธรรมของชาวไทพวนได้ดียิ่งขึ้น

สมมุติฐานของการศึกษาวิจัย

วรรณกรรมไทพวนสัมพันธ์กับวิถีชีวิต ขนบธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรมของชาวไทพวน

วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาของวรรณกรรมไทพวนในอำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมไทพวนกับสังคม

ความสำคัญของการศึกษาวิจัย

1. ทำให้เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมไทพวนกับสังคมไทพวน
2. ทำให้เข้าใจสภาพชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อ และค่านิยมของไทพวนได้ดียิ่งขึ้น
3. เป็นการอนุรักษ์วรรณกรรมไทพวนอันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของไทพวนในอำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก

ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

วรรณกรรมไทพวน ประกอบด้วย ลำพวน ลำพีน เพลงกล่อมเด็ก และนิทาน ทั้งมุขปาฐะและลายลักษณ์ ลำพวน เป็นเพลงพื้นบ้านของชาวไทพวนที่ร้องโต้ตอบเกี่ยวพาราสักันระหว่างพ่อเพลงกับแม่เพลง โดยใช้แคนเป็นเครื่องดนตรีประกอบ ลำพีน คือ การลำเกี่ยวกับประวัติของกลุ่มชน ในการลำพีนจะมีพ่อเพลงหรือแม่เพลงลำคนเดียวแล้วใช้แคนเป็นเครื่องดนตรีประกอบ เพลงกล่อมเด็กเป็นเพลงที่ผู้ใหญ่ร้องกล่อมเด็กนอน เพื่อให้เด็กนอนหลับง่ายและนิทานพื้นบ้าน ได้แก่ นิทานมุขปาฐะ เป็นนิทานที่เล่าสืบทอดกันมาด้วยปากเปล่า จากความทรงจำ และนิทานลายลักษณ์ เป็นนิทานที่จารบบนใบลานด้วยอักษรไทยน้อยและใช้อ่านในงานบุญประเพณีและพิธีกรรมในวัฒนธรรมของชาวไทพวน

ในปัจจุบันลำพวนไม่ค่อยมีเล่นแล้ว นายพี ชายแก้ว เป็นหมอลำอาชีพ อายุ 73 ปี ได้ให้ข้อมูลว่า ทุกวันนี้ตนเองก็ไม่ค่อยได้เล่น ปีหนึ่ง ๆ จะได้เล่นประมาณ 2-3 ครั้งโดยมากจะเล่นในงานบุญกุศลและเทศกาลวันสงกรานต์ เมื่อมีคนมาหาไปเล่นก็ต้องไปจ้างแม่เพลงมาจากจังหวัดปราจีนบุรี พ่อเพลงและแม่เพลงในอำเภอปากพลีที่ยังคงเล่นอยู่ก็มีเพียงคนเดียวเท่านั้น แต่ก่อนมีพ่อเพลงแม่เพลงเก่ง ๆ หลายคน แต่ปัจจุบันเสียชีวิตไปแล้ว ได้แก่ นายช้าง นายคิด นายปัด นางจาเวณี และนางเจียน บางคนที่ยังมีชีวิตอยู่ก็เลิกเล่นแล้ว เนื่องจากชราภาพแล้วและลูกหลานไม่ต้องการให้เล่นอีก ได้แก่ นางจอน นางสังวาลย์ นางน้อย และมีบางคนได้ย้ายไปอยู่ที่จังหวัดอื่นแล้วจึงเลิกเล่นอาชีพนี้ มีบางคนที่ยังพอร้องเล่นได้ แต่ก็ยังไม่เก่งพอที่จะออกงานได้ อีกทั้งสามีไม่ยอมมาให้เล่นเพราะหึงหวงเนื่องจากมีการเกี่ยวพาราสักัน เพลงลำพวน

ไม่ได้ถ่ายทอดให้คนรุ่นใหม่เล่นกัน ผู้ที่สนใจฟังเพลงลาพวนมีแต่คนแก่คนเฒ่า คนรุ่นใหม่ ๆ จะสนใจหมอลำเพลิน หรือชาวบ้านเรียกว่า "หมอลำซิ่ง" กันมากกว่า ลำพวนก็เช่นเดียวกัน ปัจจุบันไม่มีเล่นแล้ว เนื่องจากพ่อเพลงแม่เพลงที่มีความสามารถทางด้านลำพวนส่วนมากตายไปแล้ว ปัจจุบันมีเพียงนางแจ้ซึ่งพอมาได้แต่ก็ย้ายไปอยู่ที่จังหวัดอื่นและเลิกเล่นแล้ว

เพลงกล่อมเด็กนั้นในอดีตชาวบ้านส่วนมากประกอบอาชีพเกษตรกรรม พ่อแม่ต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ปู่ ย่า ตา ยาย ต้องรับภาระหน้าที่ในการเลี้ยงดูหลาน สภาพสังคมและวัฒนธรรมในอดีตจึงมีคนแก่ที่คอยดูแลเลี้ยงหลานหรือเฝ้าเปลกล่อมเด็ก แต่ในสภาพสังคมปัจจุบัน พ่อแม่นิยมส่งเสริมให้บุตรหลานได้เรียนหนังสือ และรับราชการมากกว่าที่จะส่งเสริมให้ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเช่นเดียวกับตน ลูกหลานที่รับราชการก็มักจะไปทำงานและมีครอบครัวอยู่ที่จังหวัดอื่น ส่วนลูกหลานที่ยังอาศัยอยู่กับพ่อแม่ส่วนมากก็รับราชการมากกว่าการประกอบอาชีพเกษตรกรรม เวลามีลูกหลานก็มักจ้างคนมาเลี้ยงให้เพราะเห็นว่าพ่อแม่ของตนหรือปู่ย่า ตายายของเด็กชรามากแล้ว ปู่ ย่า ตา ยายในยุคปัจจุบันเป็นคนแก่ในรุ่นที่ยังคงประกอบอาชีพเกษตรกรรมอยู่เหมือนเดิม เมื่อลูกหลานส่วนมากรับราชการ ตนเองถึงแม้ว่าจะมีอายุมากแล้วก็ต้องออกทานา ทาไร่ ทาสวนอยู่เหมือนเดิมจึงไม่มีเวลามานั่งเลี้ยงดูและกล่อมเด็กเหมือนในสมัยก่อน ภาระหน้าที่ในการเลี้ยงดูเด็กในปัจจุบันจึงเป็นหน้าที่ของลูกจ้างหรือแม่ที่ศูนย์เด็กเล็กตามโรงเรียนของหมู่บ้าน

จากสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมในปัจจุบัน จึงทำให้บทบาทและหน้าที่และความสำคัญของเพลงลาพวนลำพวน และ เพลงกล่อมเด็กในปัจจุบันลดน้อยลง ไม่ค่อยมีวิทยากรที่จะให้ข้อมูลทางด้านนี้ อีกทั้งข้อมูลที่มีอยู่ก็ไม่สมบูรณ์พอที่จะนำมาศึกษาได้ ส่วนนิทานนั้นยังมีวิทยากรเป็นจำนวนมากที่ทำให้ข้อมูลเกี่ยวกับนิทานได้สมบูรณ์ และในสังคมปัจจุบันยังมีการเล่ากันอยู่ในสังคมจึงทำให้เห็นบทบาทหน้าที่และความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมนิทานกับสังคม ที่ชัดเจนกว่าวรรณกรรมอื่น ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเฉพาะวรรณกรรมนิทานเพียงอย่างเดียว จากการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับนิทาน ผู้วิจัยรวบรวมนิทานมุขปาฐะจากวิทยากรท้องถิ่น ในเขตอำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก จำนวน 98 เรื่อง และผู้วิจัยเลือกศึกษานิทานลายลักษณ์อักษรอย่างละเอียดจำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ เรื่องกาละเกด ท้าวแบ้ และจันทปัดโชติ เรื่องกาละเกดเป็นเรื่องนิทานที่อ่านงานงานเงินเฮือนดี พิธีอยู่กรรมและใช้เทศน์ในงานบุญเข้าพรรษา และมีความสัมพันธ์กับวิถีชีวิต

ของชาวไทพวนหมู่บ้านหนองหัวลิง บ้านกลางโสภา และหมู่บ้านอื่น ๆ บริเวณใกล้เคียงเพราะชาวไทพวนมีความเชื่อว่า กาละเกด และนางมะลิจันทร์ซึ่งเป็นตัวละครเอกของเรื่องกาละเกดเป็นผู้ที่มีความศักดิ์สิทธิ์สามารถปกป้องคุ้มภัยให้กับชาวบ้านในหมู่บ้านได้ จึงได้ตั้งศาลเจ้าพ่อกาละเกดและศาลเจ้าแม่มะลิจันทร์ขึ้น เพื่อเป็นสถานที่สำหรับบูชากราบไหว้ของชาวบ้านทั่วไป เรื่องท้าวแบ้ เป็นเรื่องที่นิยมอ่านในงานเงินเอือนดี พิธีอยู่กรรมและใช้เทศน์ในงานบุญเข้าพรรษา วรรณกรรมเรื่องกาละเกดและเรื่องท้าวแบ้ ยังเป็นวรรณกรรมนิทานของไทพวนที่สืบทอดมาจากวรรณคดีของชาวลาวซึ่งเขียนด้วยอักษรลาวในสมัยหลัง (สุกัญญา ภัทรราชย์, 2528) และเรื่องจันทปัดชาติ เป็นเรื่องที่นิยมมาใช้อ่านและเทศน์ในวันสำคัญทางพุทธศาสนา และเป็นนิทานชาดกของไทพวนที่สืบทอดมาจากนิทานชาดกของชาวลาวในปัญญาสาธิตชาดกฉบับลาว มีชื่อเรียกว่า พระเจ้าห้าสิบชาติ เรื่องท้าวจันทปัดชาติ (นิยะดา สาริกภูติ 2524: 56) ทั้งเรื่องกาละเกด ท้าวแบ้ และจันทปัดชาติ ใบลานอยู่ในสภาพดี ตัวอักษรชัดเจนและเรื่องจบบริบูรณ์

ข้อตกลงเบื้องต้น

การศึกษาวรรณกรรมไทพวนจำกัดขอบเขตเฉพาะวรรณกรรมนิทาน หมู่บ้านไทพวนที่เก็บข้อมูล คือ หมู่บ้านท่าแดง หมู่บ้านเกาะหวาย หมู่บ้านหนองหัวลิงและหมู่บ้านอื่น ๆ บริเวณใกล้เคียง ในอำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก

วิธีการดำเนินการศึกษาวิจัย

การดำเนินการศึกษาในครั้งนี้ได้ศึกษาและจัดกระทำข้อมูล และเสนอผลการศึกษาเป็นพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description) ดังลำดับต่อไปนี้

1. ลักษณะข้อมูล ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษามี 2 ประเภท คือ

1.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Resource) เป็นข้อมูลวรรณกรรมนิทานของไทพวน มีดังนี้

1.1.1 วรรณกรรมนิทานไทพวนประเภทมุขปาฐะ จำนวน 98 เรื่อง ได้จากการบอกเล่าของวิทยากรในท้องถิ่นจำนวน 38 คน มีอายุตั้งแต่ 30 - 93 ปี ไม่จำกัด

เพศ การศึกษาและอาชีพ ซึ่งประกอบด้วย พระภิกษุ ปลัดอำเภอ ครู มรรคทายก ร่างทรง หมอลาพวน หมอดู หมอขวัญ หมอแคน และครูกลองยาว

1.1.2 วรรณกรรมนิทานประเภทลายลักษณ์ 3 เรื่อง ได้จากนายศุภชัย แสงทอง อยู่บ้านเลขที่ 82 หมู่ 1 ตำบลเกาะหวาย อำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก ได้แก่ เรื่องกาละเกด เป็นหนังสือใบลานจารด้วยอักษรไทยน้อย จำนวน 288 ใบลาน เรื่องท้าวแบ้ เป็นหนังสือใบลานจารด้วยอักษรไทยน้อย จำนวน 97 ใบลาน และ เรื่องจันทปัดโชติ เป็นหนังสือใบลานจารด้วยอักษรไทยน้อย จำนวน 103 ใบลาน ทั้ง 3 เรื่อง ใบลานอยู่ในสภาพดี ตัวอักษรชัดเจน เรื่องจบบริบูรณ์

1.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Resource) เป็นข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา วิจัยเกี่ยวกับสภาพท้องถิ่น ชนบทธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อ และกลุ่มชาติพันธุ์ได้จากศูนย์วัฒนธรรมจังหวัดนครนายก สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอปากพลี ที่ว่าการอำเภอปากพลีและแหล่งวิทยาการต่างๆ

2. การจัดกระทำข้อมูล ดำเนินการดังนี้

2.1 ศึกษาประวัติความเป็นมาของกลุ่มชนไทพวน สภาพท้องถิ่นชนบทธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรมของจังหวัดนครนายก อำเภอปากพลี ตำบลเกาะหวาย ตำบลหนองแสง และหมู่บ้านสำคัญ ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาวิเคราะห์

2.2 สืบรวจวิทยาการผู้ให้ข้อมูลวรรณกรรมนิทานไทพวนเพื่อเก็บข้อมูลชั้นปฐมภูมิ

2.3 เก็บรวบรวมข้อมูลประเภทมุขปาฐะและต้นฉบับลายลักษณ์ โดยใช้เครื่องบันทึกเสียงบันทึกข้อมูลประเภทมุขปาฐะ ในระหว่างเดือนมีนาคม 2536 - กุมภาพันธ์ 2538

2.4 ถอดข้อมูลคำต่อคำ โดยอาศัยอักษรวิธภาษาไทยมาตรฐานคงเสียงภาษาเดิมไว้ให้ใกล้เคียงที่สุด

2.5 บรรณาการตัวอักษรไทยน้อยจากต้นฉบับลายลักษณ์เรื่องกาละเกด ท้าวแบ้ และจันทปัดโชติเป็นอักษรไทย

2.6 ศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมนิทานไทพวน

2.7 สรุปผลการศึกษาวิจัย เสนอบัญหาและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทัศนัย อารมย์สุข (2521) ศึกษาเปรียบเทียบเสียงของคำในภาษาลาวพวนกับภาษาไทยมาตรฐานในวิทยานิพนธ์เรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบเสียงของคำในภาษาลาวพวนกับภาษาไทยมาตรฐาน" ผลของการศึกษาค้นคว้า เมื่อรวบรวมคำภาษาพวน จำนวน 2,254 คำ จากวิทยากร 3 คน แล้วนำคำภาษาพวนที่มีความหมายตรงกันกับคำภาษาไทยมาเปรียบเทียบกันเพื่อหาแนวความคล้ายและความแตกต่าง ปรากฏว่าภาษาพวนและภาษาไทยมีแนวความคล้ายและความแตกต่างกันทางเสียง ผลที่ได้นี้เป็นประโยชน์ในการสอนภาษาไทยในท้องถิ่นที่นักเรียนพูดภาษาพวน โดยเฉพาะในด้านการสอนเสียงที่เป็นปัญหา

ประจักษ์ เข้มมุกด์ (2521) ศึกษาการผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรมของชาวพวนกับวัฒนธรรมไทยของชาวพวน ตำบลหาดเสี้ยว อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย ในวิทยานิพนธ์เรื่อง "การผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรมของชาวพวนกับวัฒนธรรมไทย ศึกษากรณีชาวพวนในตำบลหาดเสี้ยว อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย" ผลของการศึกษาหลังจากสุ่มตัวอย่างประชากร จำนวน 255 คน จากจำนวนประชากรทั้งหมดประมาณ 5,000 คน ปรากฏว่าความคิดเห็นและความเชื่อของชาวพวนต่อประเพณีดั้งเดิมที่ถูกผสมกลมกลืนพบว่า ความรักและการช่วยเหลือกันของชาวพวนด้วยกัน และการแต่งงานที่ดาวหรือบั้นกันของป่าวสาวที่ว่าชีวิตจะไม่มีความสุขนั้น ไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ตามคำกล่าว ความเชื่อเรื่องอาบน้ำก่อนก่าอยู่ในระดับกำกึ่งกัน การเยาะส่วนใหญ่มองมีความเชื่อถือ การลงช่วง การก่าฟ้ายังมีการปฏิบัติอยู่ การถามทอยาไม่เคร่งครัด แล้วถ้ามีคนเรียกว่าลาวหรือลาวพวนจะไม่พอใจ ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันใช้ภาษาพวน ถ้าคนพวนพูดภาษาไทยด้วยจะไม่พอใจ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับการผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรม ผู้ที่ใช้ภาษาไทยได้ดีจะถูกผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรมได้มากกว่าผู้ที่ใช้ภาษาไทยได้ไม่ดี ผู้ที่ยึดมั่นประเพณีน้อยจะถูกผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรมได้มากกว่าผู้ที่ยึดมั่นประเพณีมาก ผู้ที่มีการศึกษาระดับสูงจะถูกผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรมได้มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาระดับต่ำ และปัจจัยสนับสนุนให้การผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรมอีกส่วนหนึ่งคือ การอ่านหนังสือพิมพ์ การฟังวิทยุ และการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมภายนอก

อุทัยวรรณ ต้นหยง (2528) ได้ศึกษาวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้คำของคน
 สามารถอายุในภาษาพวน โดยรวบรวมคำนาม 300 คำ และคำกริยา 200 คำ จากชาวพวน
 อำเภอเมือง อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ตำบลบางน้ำเชี่ยว อำเภอพรหมบุรี จังหวัด
 สิงห์บุรี จำนวน 63 คน กลุ่มอายุ 15-30 ปี, 31-49 ปี และ 50 ปี ขึ้นไป ในวิทยานิพนธ์
 เรื่อง " วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้คำของคนสามารถอายุในภาษาพวน " ผลของ
 การวิจัยปรากฏว่า การใช้คำศัพท์ของคนสามารถอายุจะนำคำอื่นมาใช้ร่วมกับคำศัพท์เดิมใน
 ภาษาพวนมากกว่าการใช้คำศัพท์เดียวกัน การเปลี่ยนแปลงเสียงของคำจะเป็นการเปลี่ยนแปลง
 ชนิดไม่มีข้อจำกัด หน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เป็นเสียงเดียวกับภาษาไทย
 กรุงเทพฯ มากขึ้น การเปลี่ยนแปลงความหมายของคำมีมากขึ้น คำศัพท์บางคำเลิกใช้ในแต่ละ
 กลุ่มอายุและผู้พูดภาษาพวนที่มีระดับอายุปานกลางและอายุน้อย มีการเปลี่ยนแปลงการใช้คำมาก
 เพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นภาษาของทางราชการ

กิ่งแก้ว เพ็ชรราช (2528) ได้ศึกษาวิเคราะห์นิทานไทยพวน ตำบลหาดเสี้ยว
 อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย ในวิทยานิพนธ์เรื่อง "วิเคราะห์นิทานไทยพวน ตำบล
 หาดเสี้ยว อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย " ผลของการวิจัยปรากฏว่าเนื้อหาเป็นไปตาม
 กวราวรรณกรรมพื้นบ้านของเอกเซล โอลริค (Axel Olrik) และเนื้อหาสะท้อนให้เห็นสภาพความ
 เป็นอยู่ของชาวไทยพวนตำบลหาดเสี้ยวหลายด้าน ได้แก่ สถาบันครอบครัว มีทั้งลักษณะครอบครัว
 เดี่ยว ครอบครัวขยายและครอบครัวรวม การเลือกคู่ครองต้องได้รับความเห็นชอบจากบิดา
 มารดา การประกอบอาชีพมีทั้งอาชีพทำนา ทอผ้าและค้าขาย มีความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์
 ผีและคาถาอาคม ด้านประเพณีมีทั้งประเพณีส่วนบุคคลและส่วนรวม มีค่านิยมยกย่องบุคคลที่มีสติ
 ปัญญา มีความรู้ และมีจิตใจโอบอ้อมอารี การวิเคราะห์นิทานไทยพวนทำให้เห็นลักษณะที่เป็น
 สากลของนิทานเข้าใจสภาพความเป็นอยู่และความต้องการพฤติกรรมที่เป็นแบบอย่าง ซึ่งชี้ให้เห็น
 บทบาทสำคัญของนิทานด้านการถ่ายทอดแนวทางการดำเนินชีวิตของคนในสังคมสืบทอดมา

ปราณี วงษ์เทศ (2531) ศึกษา นิทานชาดกกับโลกทัศน์ของลาวพวนในบทความเรื่อง
 "นิทานชาดกกับโลกทัศน์ของลาวพวน" ผลของการศึกษาพบว่า ชาวลาวพวนที่อำเภอศรีมหาโพธิ
 จังหวัดปราจีนบุรี นิยมเล่านิทานชาดกในโอกาสต่าง ๆ ความนิยมในการฟังหรือเล่านิทาน

ชาดก นอกจากจะแสดงให้เห็นว่ากลุ่มชนลาวพวนเป็นผู้ฝึกฝนในพุทธศาสนาแล้ว จากการศึกษาบริบทโดยละเอียด ยังพบว่ากลุ่มชนดังกล่าวใช้นิทานชาดกเป็นเครื่องแสดงเอกลักษณ์ของตนเพื่อแสดงว่ากลุ่มของตนเป็นผู้เคร่งครัดในศีลธรรมจรรยา นิทานชาดกจึงมีบทบาทแสดงเอกลักษณ์ประจำกลุ่มชนด้วย

กนกพรหม แสงเรือง (2532) ศึกษาความสำนึกในเอกลักษณ์ชาติพันธุ์ของลาวพวนจากกลุ่มตัวอย่างในอำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี จำนวน 335 คน ในวิทยานิพนธ์เรื่อง " ความสำนึกในเอกลักษณ์ชาติพันธุ์ของลาวพวน " ผลของการวิจัยพบว่า ความสำนึกในเอกลักษณ์ด้านต่าง ๆ ของลาวพวนยังเหลืออยู่ และในระยะเวลาที่ผ่านมาได้ปรากฏตัวอย่างเด่นชัดขึ้น ความเข้มข้นหรือความมากน้อยของสำนึกขึ้นอยู่กับตัวแปร วย ระดับการศึกษา และการเข้าไปมีส่วนร่วมในสังคม สำหรับการรักษาไว้ในเอกลักษณ์ด้านต่าง ๆ ของลาวพวนจะมีผลต่อสังคมโดยการเกิดการรวมตัวของลาวพวนในท้องถิ่น อันก่อให้เกิดการช่วยเหลือซึ่งกันและกันมากขึ้น นอกจากนี้ยังส่งผลต่อสังคมส่วนรวมโดยก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างลาวพวนกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอีกด้วย

จารุวรรณ สุขปิติ (2532) ศึกษาลักษณะของภาษาลาวพวนจากวิทยากร 3 คน ในตำบลหัวหว้า อำเภอศรีมหาโพธิ์ จังหวัดปราจีนบุรี ในวิทยานิพนธ์เรื่อง " การศึกษาลักษณะของภาษาลาวพวนที่ตำบลหัวหว้า อำเภอศรีมหาโพธิ์ จังหวัดปราจีนบุรี " ผลของการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ภาษาลาวพวนที่ตำบลหัวหว้า อำเภอศรีมหาโพธิ์ จังหวัดปราจีนบุรี มีหน่วยเสียงพยัญชนะ 20 หน่วยเสียง หน่วยเสียงสระเดี่ยว 18 หน่วยเสียง หน่วยเสียงสระประสมมี 3 หน่วยเสียง หน่วยเสียงวรรณยุกต์มี 6 หน่วยเสียง ลักษณะพยางค์ การสร้างคำ การจำแนกคำ โครงสร้างของวลี และการเรียงคำในประโยคมีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษามาตรฐาน

ชลลดา สິงวาลย์ทรัพย์ (2534) ศึกษาลักษณะของภาษาลาวพวนที่ตำบลหนองแสง อำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก ในวิทยานิพนธ์เรื่อง " การศึกษาลักษณะของภาษาลาวพวนที่ตำบลหนองแสง อำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก " ผลของการวิจัยแสดงให้เห็นว่าภาษาลาวพวนตำบลหนองแสง อำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก มีหน่วยเสียงพยัญชนะ 20 หน่วยเสียง

หน่วยเสียงสระเดี่ยว 18 หน่วยเสียง หน่วยเสียงสระประสมมี 3 หน่วยเสียง หน่วยเสียง
วรรณยุกต์มี 6 หน่วยเสียง ลักษณะพยางค์ การสร้างคำ การจำแนกคำ โครงสร้างของวลี
และการเรียงคำในประโยคมีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษาไทยมาตรฐาน

งานวิจัยที่เกี่ยวกับกลุ่มชนไทพวนที่ผ่านมา ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยด้านภาษาศาสตร์
เกี่ยวกับภาษาไทยไทพวน จำนวน 4 เรื่อง งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของลักษณะชาติ
พันธุ์และการผสมกลมกลืนระหว่างวัฒนธรรมไทพวนกับวัฒนธรรมไทย จำนวน 2 เรื่อง ส่วนงาน
วิจัยเกี่ยวกับวรรณกรรมนิทานไทพวน มีจำนวน 2 เรื่อง งานวิจัยเล่มนี้เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับ
วรรณกรรมนิทานไทพวน ในอำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก โดยจะศึกษาเนื้อหาสาระของ
วรรณกรรมนิทานไทพวน ศึกษาบทบาทหน้าที่ และความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมนิทานไทพวนกับ
สังคมไทพวน ซึ่งมีความแตกต่างจากงานวิจัยเรื่องอื่น ๆ ที่ศึกษากันมาแล้ว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย